

Arrest

nr. 218 809 van 25 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. MAERTENS, die loco advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 5 december 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een humanitair visum in Islamabad.

1.2. Op 23 oktober 2018 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) de visumaanvraag van de verzoekende partij te weigeren.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Aangezien betrokkene zich wenst te vestigen bij F. G., kan hij niet genieten van gezinshereniging op basis van artikel 10 van de wet van 15.12.1980.

De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht.

Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen.

Er wordt niet bewezen dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Er worden drie bewijzen van geldtransfers aangebracht, waarin de familienaam als betrokkene als G. wordt aangegeven. Op het formulier van geldtransfer d.d. 12.02.2017 wordt de geboortedatum van betrokkene opgegeven als 01.01.1999. Deze gegevens blijken niet te kloppen met de werkelijke identiteit van betrokkene. Bovendien zijn drie geldtransfers over een periode van tien maanden voor een totaalbedrag van ongeveer 645 Euro geen afdoende bewijs dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

Het wordt niet bewezen dat betrokkene in het land van verblijf geïsoleerd leeft. Het celibaatsattest d.d. 13.11.2017 betreft een verklaring op eer afgelegd door drie personen en bevestigd door twee personen. Van deze vijf personen is niet gekend of zij een band hebben met betrokkene en indien dit zo zou zijn, wat deze band precies zou inhouden. De inhoud van een verklaring op eer kan daarenboven niet aan de realiteit worden getoetst. In de asielaanvraag van de referentiepersoon worden de ouders van diens echtgenote (met andere woorden de grootouders van betrokkene langs moederszijde) opgegeven als zijnde in leven en verblijvende in de provincie Baghlan, waar ook betrokkene woont. Tot op heden werden van deze personen geen overlijdensakten aangebracht.

Evenmin wordt aangegeven of er al dan niet andere familieleden en/of andere personen zijn, die betrokkene al dan niet kunnen bijstaan. Volgens een botsscanonderzoek d.d. 23.12.2016, uitgevoerd in het Aziz Medical Center naar aanleiding van de visumaanvraag van betrokkene d.d. 23.05.2016, was betrokkene op dat ogenblik minstens 22 jaar oud. Dat betekent dat hij nu min of meer 24 jaar of ouder moet zijn. Gezien de leeftijd van betrokkene, kan verwacht worden dat hij zich zelfstandig uit de slag kan trekken.

Omwille van deze vaststellingen kan aan betrokkene geen D-visum worden afgeleverd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (Hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar eerste middel als volgt toe:

“Doordat verweerder het verblijf weigerde, zonder rekening te houden met art. 8 EVRM.

Terwijl de enige familie die voor verzoekende partij kan zorgen, zijn vader in België is.

Zodat art. 8 EVRM geschonden wordt en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 8 EVRM waarborgt het gezins- en familieleven. Deze waarborg is niet absoluut. Er dient gekeken te

worden naar elke situatie afzonderlijk. In casu is er wel een schending van art. 8 EVRM voorhanden. Verzoekende partij verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21.12.2001 (Sen / Nederland).

In dat arrest werd het verzoek van de heer en mevrouw Sen om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf voor hun negenjarige dochter S. afgewezen. S. woont sinds haar geboorte in Turkije en was op driejarige leeftijd door haar moeder in Turkije achtergelaten bij naaste familie toen zij zich bij haar in Nederland wonende echtgenoot voegde.

Het Hof oordeelde dat de Staat, door de ouders geen andere keuze te bieden dan het opgeven van de positie die zij hebben verworven in Nederland dan wel het opgeven van het gezelschap van hun dochter, heeft verzuimd om een juist evenwicht te vinden tussen de belangen van betrokkenen en het belang van de Staat om immigratie te reguleren.

In casu is er sprake van een noodzaak om naar België te komen en een onevenwicht tussen de belangen van betrokkenen en van de Belgische Staat om immigratie te reguleren.

Verzoekende partij is geboren in Afghanistan. Hij heeft daar geen familie meer die voor hem kan zorgen. De enige familie van verzoekende partij, is zijn grootvader, maar hij is zo'n 70 jaar oud en kan niet meer voor zijn kleinkind zorgen.

De enige persoon die nog kan zorgen voor verzoekende partij is zijn vader G. F., die een wettige verblijfstitel in België heeft. Er kan niet van G. F. verwacht worden

Er kan niet van G. F. verwacht worden dat hij zou terugkeren naar Afghanistan, om daar voor zijn zoon te gaan zorgen. G. F. heeft reeds een wettig verblijf sedert 04.04.2017. Hij kan onmogelijk zijn nieuw leven en sociale contacten in België achter laten.

De enige reële manier om de familieband terug te herstellen is het toekennen van een humanitair visum aan verzoekende partij.

De motivering van verwerende partij op de bestreden beslissing is zodoende foutief.

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar eerste middel dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing. Nochtans is volgens de verzoekende partij haar vader de enige die voor haar kan zorgen. Haar vader woont in België. De verzoekende partij stelt dat ze geen familie meer heeft in Afghanistan die voor haar kan zorgen. De enige die daar volgens haar overblijft is haar grootvader, maar hij is al ongeveer 70 jaar oud en kan niet meer voor zijn kleinkind zorgen. Er kan volgens de verzoekende partij verder niet van zijn vader verwacht worden dat hij zou terugkeren naar Afghanistan, om daar voor zijn zoon te zorgen. De enige reële manier om de familieband terug te herstellen is volgens de verzoekende partij dan ook het toekennen van een humanitair visum.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 8 van het EVRM bij het nemen van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat immers de volgende motieven: *“van artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens dat betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet die overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM.”*, en *“Er wordt niet bewezen dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. Er worden drie bewijzen van geldtransfers aangebracht, waarin de familienaam als betrokkene als G. wordt aangegeven. Op het formulier van geldtransfer d.d. 12.02.2017 wordt de geboortedatum van betrokkene opgegeven als 01.01.1999. Deze gegevens blijken niet te kloppen met de werkelijke identiteit van betrokkene. Bovendien zijn drie geldtransfers over een periode van tien maanden voor een totaalbedrag van ongeveer 645 Euro geen afdoende bewijs dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.”*.

Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing het volgende motief bevat: *“Volgens een botscanonderzoek d.d. 23.12.2016, uitgevoerd in het Aziz Medical Center naar aanleiding van de visumaanvraag van betrokkene d.d. 23.05.2016, was betrokkene op dat ogenblik minstens 22 jaar oud. Dat betekent dat hij nu min of meer 24 jaar of ouder moet zijn. Gezien de leeftijd van betrokkene, kan verwacht worden dat hij zich zelfstandig uit de slag kan trekken.”* Uit het stuk van 23 december 2016, dat zich in het administratief dossier bevindt en dat de resultaten bevat van het botscanonderzoek, blijkt dat de verzoekende partij op dat moment minstens 24 jaar werd geschat. Dit betekent dat zij op het moment van de huidige aanvraag ongeveer 25 jaar was, maar zeker meerderjarig. De verzoekende partij betwist dit in haar verzoekschrift, maar brengt geen objectieve elementen naar voor die haar loutere bewering kunnen ondersteunen. De verzoekende partij verwijst naar haar taskara, maar de Raad acht het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij zich baseert op de resultaten van het botscanonderzoek. Waar de verzoekende partij een nieuw onderzoek vraagt merkt de Raad op dat het bevel van een dergelijk onderzoek buiten zijn bevoegdheid valt. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om er van uit te gaan dat de verzoekende partij op het moment van de aanvraag reeds meerderjarig was. Het is dan ook duidelijk dat het arrest Sen t. Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 21 december 2001, waarnaar de verzoekende partij verwijst, in casu niet toepasselijk is op de situatie van de verzoekende partij. In het arrest Sen ging het immers om een minderjarig kind, wat een fundamenteel verschillende feitelijke situatie betreft dan in casu.

Waar de verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *“ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux”* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd

Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De verzoekende partij stelt verder in haar verzoekschrift dat zij volgens haar wel degelijk afhankelijk is van haar ouders, want dat 645 euro meer is dan de maandelijkse uitkering die iemand in Afghanistan over een periode van 10 maanden kan krijgen. Naar Afghaanse normen is dat volgens de verzoekende partij een aanzienlijk bedrag. Zij stelt verder dat haar vader uiteraard slechts kan betalen in functie van zijn eigen mogelijkheden en dat de betalingen regelmatig gebeurden. Aan het feit dat de naam van de geadresseerde soms fout geschreven is op het formulier voor geldoverdracht kan volgens de verzoekende partij noch zijzelf, noch haar vader iets doen. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing, wat betreft de geldstortingen van de vader aan de verzoekende partij, verschillende motieven bevat: *“Er worden drie bewijzen van geldtransfers aangebracht, waarin de familienaam als betrokkene als G. wordt aangegeven. Op het formulier van geldtransfer d.d. 12.02.2017 wordt de geboortedatum van betrokkene opgegeven als 01.01.1999. Deze gegevens blijken niet te kloppen met de werkelijke identiteit van betrokkene. Bovendien zijn drie geldtransfers over een periode van tien maanden voor een totaalbedrag van ongeveer 645 Euro geen afdoende bewijs dat betrokkene financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.”* De verzoekende partij betwist niet dat haar naam verkeerd geschreven werd op de bewijzen van geldtransfers. Bovendien betwist zij evenmin dat haar geboortedatum fout werd vermeld op het bewijs van 12 februari 2017. Zij minimaliseert enkel het belang dat de verwerende partij hecht aan deze vaststellingen. Daargelaten de vraag of uit deze bewijzen van geldtransfers met zekerheid kan worden afgeleid dat ze bestemd waren voor de verzoekende partij merkt de Raad op dat de verzoekende partij niet betwist dat er slechts drie geldstortingen voorliggen ten bedrage van 645 euro. Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat 645 euro meer is dan de maandelijkse uitkering die iemand in Afghanistan over een periode van 10 maanden kan krijgen, kan de Raad enkel maar vaststellen dat de verzoekende partij zich dienaangaande beperkt tot een blote bewering. Zij brengt niet het minste bewijs bij van haar betoog. De Raad acht het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij uit zelfs deze drie elementen alleen zou afleiden dat de verzoekende partij de financiële afhankelijkheid van haar familie niet aannemelijk maakt.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze geen familie meer heeft in Afghanistan die voor haar kan zorgen en de enige die daar overblijft haar grootvader is, maar hij al ongeveer 70 jaar oud is en niet meer voor zijn kleinkind kan zorgen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich opnieuw beperkt tot loutere beweringen. De verzoekende partij brengt bij haar verzoekschrift wel een kopie bij van een overlijdensattest, maar de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij dit aan het bestuur heeft voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij er rekening mee had moeten houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Bovendien betwist de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet in concreto: *“In de asielaanvraag van de referentiepersoon worden de ouders van diens echtgenote (met andere woorden de grootouders van betrokkene langs moederszijde) opgegeven als zijnde in leven en verblijvende in de provincie Baghlan, waar ook betrokkene woont. Tot op heden werden van deze personen geen overlijdensakten aangebracht.”* Hoe dan ook betwist de verzoekende partij op geen enkele wijze het motief dat: *“gezien de leeftijd van betrokkene, kan verwacht worden dat hij zich zelfstandig uit de slag kan trekken.”* De verzoekende partij is inderdaad op een leeftijd waarvan kan verwacht worden dat zij kan werken en aldus zelf in haar onderhoud kan voorzien. Het betoog van de verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Doordat verweerder het verblijf weigerde door het geven van ongegronde opmerkingen bij elk stuk dat de situatie van verzoekende partij aantoont.

Terwijl verzoekende partij wel degelijk de facto alleen is achtergebleven in Afghanistan, ondersteund wordt door zijn vader en ten tijde van de aanvraag minderjarig was.

Zodat art. 9 en 13 van de Vreemdelingenwet geschonden worden en de bestreden beslissing nietig verklaard dient te worden.

Toelichting:

Art. 9 Vreemdelingenwet stelt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Een machtiging voor een humanitair visum is een gunst en geen recht. Dat betekent wel dat een beslissing in redelijkheid dient te worden genomen, waarbij alle elementen samen gelegd moeten worden om tot een volledig beeld te komen. Enkel zo kan in alle redelijkheid een beslissing genomen worden.

Verzoekende partij heeft verschillende stukken voorgelegd.

De belangrijkste zijn:

- taskara;*
- celibaatsbewijs;*
- bewijs financiële ondersteuning vader.*

Verzoekende partij toonde aan de hand van deze stukken aan dat hij op het moment van aanvraag minderjarig was, alleen woont en ondersteund wordt door zijn vader.

Al deze elementen samen genomen vormen een voldoende bewijs dat verzoekende partij de minderjarige zoon is van dhr. G. F.

Verwerende partij gaat elk stuk afzonderlijk bekritisieren. De opmerkingen terzake zijn ongegrond en worden hieronder puntsgewijs ontmoet:

- 1. Het bewijs van financiële afhankelijkheid zou niet geleverd zijn.*

Dat is incorrect. Verzoekende partij heeft een resem betalingsbewijzen van Moneygram voorgelegd.

Verwerende partij merkt op dat er over een periode van 10 maanden 'slechts' € 645,00 zou overgeschreven zijn.

Echter:

- € 645,00 is meer dan de maandelijkse uitkering die iemand in Afghanistan over een periode van 10 maanden kan krijgen. Naar Afgaanse normen is dat een aanzienlijk bedrag.*
- De vader van verzoeker kan uiteraard slechts betalen in functie van zijn eigen mogelijkheden (leefloon).*
- de betalingen zijn standvastig: zowat elke twee maand schrijft de vader van verzoeker geld over in functie van zijn mogelijkheden.*

Verwerende partij merkt verder op dat de naam van de geadresseerde soms fout geschreven is op het formulier voor geldoverdracht. Daar kan noch verzoekende partij, noch zijn vader iets aan doen: de gegevens worden ingevuld door de persoon aan het loket en soms maakt men fouten. Men noteerde soms de voornaam van de vader als achternaam van verzoekende partij, men miste eens in de geboortedatum. Dat zijn echt geen elementen om drukte over te maken.

2. *Er zou niet bewezen zijn dat verzoekende partij in zijn land alleen leeft.*

Ook dat is incorrect: er wordt een celibaatsattest voorgelegd, bevestigd op eer drie personen in het bijzijn van twee getuigen. Verwerende partij stelt zich de vraag wie deze personen zijn. Hoewel deze opmerking eigenlijk niet relevant is, verduidelijkt verzoekende partij dat deze vijf personen allemaal mannen zijn die in dezelfde buurt/straat leven en dus perfect kunnen vaststellen dat verzoekende partij alleen leeft. Het betreft in elk geval geen familieleden.

3. *Er ligt geen bewijs van overlijden voor van de twee grootouders aan moederszijde van verzoekende partij.*

Dat is correct, maar slechts de bevestiging van de feitelijke situatie. En de feitelijke situatie is dat de maternale grootmoeder van verzoekende partij in 2017 overleden is. Enkel de maternale grootvader is nog in leven. Maar van hem kan helemaal niet verwacht worden dat hij nog voor verzoekende partij zou zorgen. Met zijn 70 jaar is die man naar Afghaanse normen al bijzonder oud geworden.

4. *Tenslotte worden er twijfels geuit over de leeftijd van verzoekende partij.*

Verwerende partij verwijst naar een botscanonderzoek in het Aziz Medical Center d.d. 23.12.2016, waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij toen reeds 22 jaar oud zou geweest zijn.

Verzoekende partij gaat helemaal niet akkoord met die bevinding. Hij verwijst naar zijn taskara die zijn correcte leeftijd weergeeft.

Indien zijn leeftijd voor verwerende partij een doorslaggevend element zou zijn, vraagt verzoekende partij dat instructie zou gegeven worden voor een nieuw onderzoek.

Kortom, in de bestreden beslissing worden werkelijk spijkers op laag water gezocht. Er zijn voldoende humanitaire redenen voorhanden om aan verzoekende partij een visum toe te kennen."

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke

vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij stelt in haar tweede middel onder meer dat zij wel degelijk de facto alleen is achtergebleven in Afghanistan, ondersteund wordt door haar vader en ten tijde van de aanvraag minderjarig was.

Uit de bespreking van het eerste middel is al gebleken dat de verwerende partij op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt afhankelijk te zijn van haar vader, alleen achtergebleven te zijn in Afghanistan, of minderjarig te zijn. De Raad kan in die zin dan ook volstaan met te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Verder stelt de verzoekende partij in haar tweede middel nog dat het volgens haar niet correct is dat niet zou bewezen zijn dat zij in haar land alleen leeft. De verzoekende partij verwijst naar het celibaatsattest dat zij heeft voorgelegd, bevestigd op eer door drie personen in het bijzijn van twee getuigen. De verzoekende partij verduidelijkt dat deze vijf personen allemaal mannen zijn die in dezelfde buurt of straat leven en dus perfect kunnen vaststellen dat de verzoekende partij alleen leeft. Het betreft in elk geval geen familieleden.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich wat betreft de identiteit van de vijf betrokken personen beperkt tot loutere beweringen, die op geen enkele wijze te verifiëren zijn. Zij brengt van haar loutere beweringen geen enkel begin van bewijs bij. Het motief van de bestreden beslissing dat stelt dat *“Van deze vijf personen niet gekend (is) of zij een band hebben met betrokkene en indien dit zo zou zijn, wat deze band precies zou inhouden”* blijft dan ook overeind. De Raad acht het verder niet kennelijk onredelijk te stellen dat de inhoud van een verklaring op eer daarenboven niet aan de realiteit kan worden getoetst.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU